

Smykkeloven

«Vi kjem til å ta giftingen din og smykket rundt halsen, og om du kjem med ein tåredryppande historie vil vi også konfiskere tårane dine». Dette har Frode Grytten skrevet i diktet «Smykkeloven». Den omstridte loven har blitt innført i flere land i Europa, denne loven handler om at flyktninger må levere fra seg verdier over 10.000 kroner når de ankommer landet. Hva sier dette egentlig om hvordan vi som nordmenn oppfatter denne loven? og hvordan hadde vi reagert om det var oss?

«Å reise over dammen» var et utsagn som ble brukt av oss nordmenn på starten av 1900-tallet. Utsagnet refererte til å forlate det harde bondelivet her i Norge for å søke lykken i det sagnomsuste Amerika. Amerika var et sted der du kunne bli den husmoren du ville bli, eller et sted der du kunne leve det bekymringsløse familielivet du lengtet etter. Dette utsagnet og særlig dens betydning har blitt særlig aktuelt igjen i disse dager. I de krigsherjede områdene i verden er det mange foreldre som frykter for sine barn og deres fremtid. Håpet om en bedre liv i et annet land blir lett en drøm.

«Smykkeloven», som blant annet Danmark har vedtatt, sier at alle flyktninger som har med seg verdier over titusen danske kroner skal bli fratatt disse verdiene. Det medfører at enslige mødre med syv unger må parkere både ferrarien og teslan hjemme. Disse verdiene skal, ifølge de danskene politikerne, være med på å dekke kostnadene som oppstår når flyktningene oppholder seg i landet og skal integreres i samfunnet. Det vi nordmenn lett kan tenke er at vi lenge har blitt fortalt er at man skal behandle andre, som du vil at andre skal behandle deg. Når vi nordmenn ankom Long Island ved Frihetsgudinnen i New York en bikkjekald vinterdag i 1920 årene, med ben som klapret og snø i barten, forventet vi nok ikke at vi skulle ankomme et slags Auschwitz med miss White som en beslagleggingsdronning på den andre siden av skranken. I dag er det nesten som at vi her i Europa vil at de som ankommer Europa skal ha denne følelsen. Vi krever snart at flyktningene skal være så like som overhode mulig, vi vil at de skal bli tatt ifra alt de eier og alt som minner de om det de hadde med seg i bagasjen.

En flyktning startpakke inneholder snart en «stripete drakt og et nummer», et nummer som sier hvem du er, men ikke noe om din fortid og historie. Dette nummeret er ikke spesielt for deg, det halskjede som din oldemor fikk av sin far til hennes tiende fødselsdag, det er halskjedet er spesielt for deg. Ikke bare er det halskjede din arv, det halskjedet er symbolet på det pågangsmot du har måttet vise på din vei gjennom det utfordrende landskapet på ferden. Det smykket bar du da du falt igjennom isen, det kalde vannet som omfavnet deg som et kjølig teppe, alt kommer tilbake til deg i drømmene dine. Det smykket var det symbolet du ikledde deg på den latterlige korte, men utrolig farefulle ferden over Middelhavet til de temperamentsfulle grekerne i EU-landet Hellas. Det smykket av verdifulle tjuetjue karat gull er nå som sunket i jorden for deg.

Å gå på gaten i København er som å se danskene gå på visning i ditt eget tvangssalg. Den sure damen du møtte i kassen, første gang du handlet på Coop, vil nå kunne ikle seg ditt nydelige halskjede. Han som hang ut av bilvinduet med sin lengste finger ragende høyere enn det snøfylte Mount Everest, har nå din avdøde manns gifting på seg.

Med dette i tankene kan en si at smykkeloven raskt utvikler seg til å bli en slags nynazistisk revolusjon i det moderne Danmark. Danske politikere prøver å få flyktingene ut av landet og undertrykke de mer enn de har blitt på den lange ferden fra det varme Syria og opp til det kalde klimaet i Danmark. Vi kan raskt dra sammenhenger mellom hva som skjer i Danmark og det store førere som Adolf Hitler, Pol Pot og dagens hverdagsrasist og klassens klovn, Donald Trump utfører. Det som for danskene bare er et halskjede, er så mye mer for den hersens flyktingen Muhammed. Muhammed har en historie akkurat som alle andre, akkurat som de andre 7,3 milliarder menneskene her i verden. Alle har vi en historie, og til hver en del av en historie har vi ofte noe kjært.

Alle har vi noe som minner oss om noen eller noe, en genser pappa alltid går med eller den brosjen mormor alltid gikk med. En liten ting kan bety så mye for enhver av oss. At vi da tar fra de som gjerne har de sterkeste historiene knyttet til et liv og til en kjær gjenstand, blir for dumt, nærmest forkastelig mener jeg.

Kilder: diktet av Frode Grytten